

I UVOD

Jedna od najmarkantnijih karakteristika razvoja međunarodnog prava u periodu poslije II svjetskog rata i nesumnjivo je prodor pojedinca u sferu međunarodnog prava.

24.aprila 2002. godine Bosna i Hercegovina je prihvaćena u Savjet Evrope. Na taj način u **BiH** se ne primjenjuju samo odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima, kako to inače **stoji** u čl. 2. tačka 2. Ustava BiH , nego i svi zaštitni mehanizmi te konvencije.

To podrazumjeva da će zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda biti nadležnost Evropskog suda za ljudska prava sa sjedištem u Strazburu.. Tu su i drugi organi Vjeća Evrope koji prema Evropskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava imaju veliku ulogu kao što su Komitet ministara i Generalni sekretar Vjeća Evrope.

Problem manjina uvijek je na evropskom prostoru bio vrlo delikatan s obzirom na poznate činjenice da su navodne potrebe zaštite prava manjina bile vrlo često izgovor pojedinim državama da započnu iredentističke ratove. U tom smislu posebnu važnost imale su ugovorene odredbe o jednakosti svih građana pred zakonom, službena upotreba jezika, pravo da se otvaraju škole i kulturne institucije u kojima bi se njegovala osnovna prava etničkih manjina.

Povelja UN-a naglašava potrebu unapređenja i podsticanja, poštovanja ljudskih prava i osnovnih sloboda za sve bez obzira na rasu , pol, jezik ili vjeru. Na ovaj način Povelja UN-a je označila odlučan korak ka integraciji pitanja ljudskih prava u međunarodno pravo, shvaćajući to prvenstveno kao nezaobilazan činilac mira u svjetu.